

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MANUELA CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONY
přednesené dne 3. října 2018¹

Věc C-572/17

**Riksåklagaren
proti
Imranu Syedovi**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko)]

„Předběžná otázka – Autorské právo a práva s ním související – Informační společnost – Právo na rozšiřování – Porušení – Oděvy opatřené označeními totožnými nebo podobnými zapsaným ochranným známkám Unie – Skladování k obchodním účelům – Sklad oddělený od prodejny“

1. Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko) má rozhodnout o kasačním opravném prostředku podaném proti rozsudku ve druhém stupni, kterým byl obchodník odsouzen za to, že ve svém obchodě prodával a ve svých skladech, jednom přilehlém k obchodu a dalším nacházejícím se na předměstí Stockholmu, skladoval určitý počet textilních výrobků, které byly opatřeny vyobrazeními a motivy rockové hudby chráněnými autorským právem bez svolení nositelů tohoto práva.

2. Pochybnost, se kterou se předkládající soud obrací na Soudní dvůr, se týká limitů jednoho z autorských práv, práva udělit svolení nebo zakázat veřejné rozšiřování díla nebo jeho rozmnoženin, které upravuje směrnice 2001/29/ES². Chce konkrétně vědět, zda toto právo zahrnuje vedle prodávaných předmětů i zboží ve skladu a v jakém rozsahu.

I. Právní rámec

A. Mezinárodní právo

3. Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o právu autorském přijatá v Ženevě dne 20. prosince 1996 (dále jen „WCT“) byla schválena jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000³.

4. Článek 6 stanoví:

„1. Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udělit svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo jiným převodem vlastnictví.

1 – Původní jazyk: španělština.

2 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

3 – Úř. věst. 2000, L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208.

2. Žádné ustanovení této smlouvy neomezuje volnost smluvních stran, aby popřípadě stanovily podmínky, za nichž se po prvním prodeji nebo jiném převodu vlastnictví originálu nebo rozmnoženiny díla, uskutečněném se svolením autora, uplatní vyčerpání práva uvedeného v odstavci 1.“

B. Unijní právo. Směrnice 2001/29⁴

5. Podle devátého bodu jejího odůvodnění:

„Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořky zásadní. [...]“

6. Jedenáctý bod jejího odůvodnění uvádí:

„Nekompromisní a účinný systém ochrany autorského práva a práv s ním souvisejících je jedním z hlavních způsobů zajištění toho, že evropská kulturní tvořivost a produkce získají nezbytné zdroje, a zajištění ochrany nezávislosti a důstojnosti tvůrců a výkonných umělců.“

7. Podle dvacátého osmého bodu jejího odůvodnění:

„Ochrana autorského práva podle této směrnice zahrnuje výlučné právo na kontrolu distribuce díla, které je součástí hmotného předmětu. Prvním prodejem originálu díla nebo jeho rozmnoženin nositelem autorského práva ve Společenství nebo s jeho souhlasem je vyčerpáno právo na kontrolu dalšího prodeje tohoto předmětu ve Společenství. Toto právo by nemělo být vyčerpáno ve vztahu k originálu díla nebo k jeho rozmnoženinám prodaným nositelem autorského práva nebo s jeho souhlasem mimo Společenství. [...]“

8. Článek 4 stanoví:

„1. Členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.

2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem.“

C. Vnitrostátní právo. Lag (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk⁵

9. Podle jeho článku 2 může „opatření“, které porušuje autorské právo, spočívat mimo jiné ve využívání díla bez svolení autora, prostřednictvím jeho zpřístupnění veřejnosti, zejména pokud jsou rozmnoženiny díla nabízeny k prodeji, pronájmu nebo půjčování, nebo pokud jsou jiným způsobem veřejně rozšiřovány (čl. 2 odst. 3 bod 4 uvedeného zákona).

10. Podle článku 53 bude každý, kdo úmyslně nebo v důsledku hrubé nedbalosti učiní v souvislosti s literárním nebo uměleckým dílem „opatření“, které poruší autorské právo k tomuto dílu podle kapitol 1 a 2, potrestán pokutou nebo trestem odnětí svobody v trvání až dva roky.

4 – Sbližování právních předpisů členských států v oblasti duševního vlastnictví bylo provedeno především prostřednictvím směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 o harmonizaci doby ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících (Úř. věst. 1993, L 290, s. 9; Zvl. vyd. 17/01, s. 141), později pozměněné a zrušené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/116/ES ze dne 12. prosince 2006 (Úř. věst. 2006, L 372, s. 12), která kodifikuje předchozí verze. Cílem jedné z těchto změn, provedené prostřednictvím směrnice 2001/29, bylo zajistit ochranu autorského práva a práv s ním souvisejících v tzv. informační společnosti.

5 – Zákon (1960:729) o duševním vlastnictví k literárním a uměleckým dílům (dále jen „zákon o duševním vlastnictví“), který směrnicí 2001/29 provedl do švédského práva.

II. Skutkový základ sporu v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

A. Skutkový stav

11. Imran Syed provozoval ve čtvrti Gamla Stan, Stockholm, obchod, v němž prodával mimo jiné oblečení a doplňky s motivy rockové hudby. Jednalo se o pirátské kopie, které porušovaly práva k ochranné známce a práva duševního vlastnictví nositelů těchto práv. Zboží se nacházelo nejen v obchodě, ale také v přilehlém skladu a v dalším skladu nacházejícím se ve čtvrti Bandhagen, jižním předměstí Stockholmu.

12. Poté, co byl v trestním řízení obžalován z porušení práv k ochranné známce a porušení zákona o duševním vlastnictví, I. Syed před tingsrätt (soud prvního stupně, Švédsko) uvedl, že obchod byl pravidelně zásobován zbožím z obou skladů.

13. Podle Riksåklagaren (švédské státní zastupitelství) bylo protiprávní jednání dvojí:

- Na jedné straně obžalovaný porušil práva k ochranné známce tím, že protiprávně užíval při své hospodářské činnosti spočívající v prodeji oděvů a doplňků označení totožná nebo podobná určitým ochranným známkám zapsaným v Unii. K protiprávnímu jednání došlo při dovozu produktů do Švédska, jejich nabízení v jeho obchodě a jejich skladování pro obchodní účely jak v obchodě, tak v přilehlém skladu a ve skladu v Bandhagen⁶.
- Na druhé straně porušil autorské právo tím, že protiprávně zpřístupnil veřejnosti oděvy a výrobky s vyobrazeními chráněnými právem duševního vlastnictví. Protiprávní jednání spočívalo v nabízení tohoto zboží k prodeji nebo jiném veřejném rozšiřování v obchodě, přilehlém skladu a ve skladu v Bandhagen. Podpůrně byl obžalován z pokusu o totéž porušení zákona o duševním vlastnictví nebo jeho přípravy.

14. Soud prvního stupně odsoudil I. Syeda za porušení práv k ochranné známce v souvislosti s veškerým nalezeným zbožím. Odsoudil jej rovněž za porušení zákona o duševním vlastnictví, pokud jde o zboží vystavené v obchodě a totožné zboží, které se nacházelo ve skladech (599 kusů oblečení). V rozsudku mu uložil podmíněný trest odnětí svobody a peněžitou pokutu ve výši 80 denních sazeb.

15. Uvedený soud uvedl, že I. Syed nenabízel k prodeji pouze předměty, které byly v obchodě, ale také totožné předměty uložené v obou skladech. Nicméně pokud jde o předměty, které byly nalezeny pouze ve skladech a neodpovídaly těm v obchodě, uvedený soud I. Syeda osvobodil, neboť měl za to, že je nenabízel k prodeji a nedopustil se ani pokusu o porušení zákona o duševním vlastnictví, ani jeho přípravy.

16. Rozsudek byl napaden a Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (odvolací soud ve Stockholmu, senát pro patenty a obchodní věci, Švédsko) částečně vyhověl odvolání I. Syeda a osvobodil jej od porušení zákona o duševním vlastnictví, pokud jde o zboží uložené v obou skladech, které je totožné se zbožím prodávaným v obchodě.

17. Podle názoru odvolacího soudu sice I. Syed skladoval zboží za účelem jeho prodeje, ale nenabízel je k prodeji ani jej jiným způsobem veřejně nešířil, přičemž držení zboží ve skladech podle něj nepředstavuje pokus o tento trestný čin ani jeho přípravu. Dospěl tedy k závěru, že I. Syed je odpovědný za porušení zákona o duševním vlastnictví pouze v souvislosti s oděvy v obchodě. Odsoudil jej proto k podmíněnému trestu odnětí svobody a snížil peněžitou pokutu na 60 denních sazeb.

⁶ – Porušení práv z ochranné známky není předmětem tohoto řízení o předběžné otázce.

18. Státní zástupce, který s odvolacím rozsudkem nesouhlasil, jej napadl u Högsta domstolen (Nejvyšší soud). Podle jeho názoru by za součást nabídky zboží k prodeji v obchodě měla být považována i možnost nákupu odpovídajícího zboží umístěného ve skladu. Navrhl tedy, aby byl I. Syed odsouzen za porušení zákona o duševním vlastnictví také v souvislosti s 599 výrobky, které jsou totožné s výrobky vystavenými v obchodě a jsou umístěny ve skladu. Podpůrně navrhl odsoudit žalovaného pro stejné protiprávní jednání ve stadiu pokusu, neobvinil jej však již z jeho přípravy.

19. Imran Syed proti opravnému prostředku namítá, že podle judikatury Soudního dvora je k porušení práva na rozšiřování prostřednictvím nabízení k prodeji nutné aktivní jednání adresované veřejnosti za účelem prodeje každého jednotlivého předmětu. Vycházej z toho, že koupě a skladování zboží mohou představovat jednání takového druhu, znamená nepřiměřeně široký výklad pojmu rozšiřování, který je neslučitelný se zásadou zákonnosti.

20. Podle Högsta domstolen (Nejvyšší soud) v rámci legislativního procesu provedení směrnice 2001/29 do vnitrostátního práva vláda uvedla, že k tomu, aby jednání spadalo do oblasti působnosti práva na rozšiřování stanoveného v čl. 4 odst. 1 této směrnice, není nutné, aby bylo dokonáno. Stačí, aby rozmnoženina byla nabízena například prostřednictvím reklamy. Dodává, že zákon o duševním vlastnictví ani směrnice 2001/29 výslovně nezakazují skladování chráněných děl za účelem jejich prodeje⁷.

21. Z rozsudku *Dimensione Direct Sales a Labianca*⁸ podle předkládajícího soudu vyplývá, že k porušení výlučného autorského práva podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 může dojít tehdy, pokud jiná osoba učiní úkon nebo úkony předcházející uzavření kupní smlouvy, např. nabízením zboží chráněného autorským právem k prodeji. Vystává nicméně otázka, zda toho, kdo skladuje chráněné zboží ve svém skladu, lze považovat za toho, kdo je nabízí k prodeji, pokud prodává totožné zboží v jím vlastněném obchodě.

B. Předběžné otázky

22. Za těchto okolností položil Högsta domstolen (Nejvyšší soud) Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Pokud je zboží, které je opatřeno chráněnými motivy, protiprávně nabízeno k prodeji v obchodě, může docházet k porušení výlučného práva autora na rozšiřování díla podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 i ve vztahu ke zboží s identickými motivy, jež je umístěno ve skladech osoby, která nabízí toto zboží k prodeji?
- 2) Je v tomto ohledu relevantní, zda je zboží umístěno ve skladu přilehlém k obchodu nebo na jiném místě?“

C. Řízení před Soudním dvorem

23. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla zapsána do rejstříku kanceláře Soudního dvora dne 28. září 2017 a písemné vyjádření předložily pouze státní zastupitelství a Komise. Nebylo považováno za nezbytné vést ústní jednání.

⁷ – Vnitrostátní soud odkazuje na článek 10 kapitoly 1 varumärkeslag (2010:1877) [švédský zákon (2010:1877) o ochranných známkách] a čl. 9 odst. 3 písm. b) nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), které bylo mezitím nahrazeno nařízením (EU) 2017/1001 Evropského parlamentu a Rady ze dne 14. dubna 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1).

⁸ – Rozsudek ze dne 13. května 2015 (C-516/13, EU:C:2015:315); dále jen rozsudek „*Dimensione Direct Sales*“.

III. Shrnutí vyjádření účastníků řízení

24. Podle státního zastupitelství, které potvrzuje své stanovisko uvedené před předkládajícím soudem, je nutné zohlednit důsledky, které by mohl mít příliš úzký výklad práva na rozšiřování na uplatňování směrnice 2004/48/ES⁹. Tvrdí, že procesní prostředky a sankce stanovené uvedeným právním předpisem vyžadují, aby došlo k porušení práva nebo toto porušení bezprostředně hrozilo.

25. Státní zastupitelství má za to, že když obchodník skladuje ve svých prostorách zboží opatřené motivy chráněnými autorským právem, snaží se získat hospodářskou nebo obchodní výhodu¹⁰. Nabídka zboží v obchodě má povzbudit spotřebitele k tomu, aby si koupili rovněž totožné výrobky umístěné ve skladu. Jakýkoli jiný výklad by podle názoru státního zastupitelství byl neslučitelný se závěry rozsudku *Dimensione Direct Sales* a nezajistil by vysokou, účinnou a nekompromisní úroveň ochrany¹¹.

26. Navrhuje tedy, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky v tom smyslu, že zboží dotčené v tomto řízení porušuje výlučné právo autora na rozšiřování, stanovené v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, přičemž je irelevantní, zda je skladováno v prostorách přilehlých k obchodu nebo ve vzdálenějších prostorách.

27. Komise navrhuje zahájit zkoumání otázek z hlediska rozsudku *Dimensione Direct Sales*, konkrétně zásad, které nositeli autorského práva přiznávají právo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování výrobků nesoucích jejich dílo, jakož i z hlediska výrazu rozšiřování jako autonomního pojmu unijního práva¹². Pod tento pojem lze zahrnout jak kupní smlouvu a předání nabytého předmětu zákazníkovi, tak i další operace předcházející uzavření smlouvy¹³, včetně propagace¹⁴.

28. Z těchto předpokladů dovozuje, že zboží skladované v jiných prostorách než v obchodě porušuje právo na rozšiřování, pokud je prokázáno, že je nabízeno k prodeji nebo je předmětem propagace vůči spotřebitelům. Tento závěr však ve skutečnosti nedává odpověď na otázky položené předkládajícím soudem, jelikož jeho pochybnost se týká toho, zda lze skladované zboží stavět na roveň zboží skutečně nabízenému v obchodě, bez ohledu na to, zda je prodáváno či propagováno.

29. Komise nesouhlasí s tím, že je takové postavení na roveň možné, neboť to by znamenalo vycházet *a priori* z toho, že zboží ve skladech je určeno k obchodním účelům pouze na základě toho, že jiné podobné zboží je prodáváno veřejnosti. Je tedy třeba ověřit, jaký záměr má dotčená osoba se zbožím z obchodního hlediska.

30. Navrhuje v tomto ohledu řadu kritérií umožňujících ověřit obchodní účel výrobků: a) totožnost zboží s jiným, které je chráněno autorským právem a je vystaveno k prodeji v obchodě; b) fyzický, finanční nebo administrativní vztah mezi skladem a obchodem; a c) pravidelné zásobování obchodu zbožím pocházejícím ze skladu.

9 – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví (Úř. věst. 2004, L 157, s. 45; Zvl. vyd. 17/02, s. 32).

10 – Cituje doslova výňatek Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru – Pokyny k některým aspektům směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví [Brusel, 29. 11. 2017, COM(2017) 708 final, s. 9], který zní takto: „Podle názoru Komise z výše uvedeného vyplývá, že by pojem obchodní měřítko používaný v různých ustanoveních směrnice IPRED neměl být chápán výlučně z kvantitativního hlediska, nýbrž by měly být vzaty v úvahu také některé kvalitativní aspekty, například otázka, zda je dotyčná činnost obvykle vykonávána za účelem získání hospodářské nebo obchodní výhody.“

11 – Odkazuje na rozsudek ze dne 17. dubna 2008, *Peek & Cloppenburg* (C-456/06, EU:C:2008:232, bod 37).

12 – Rozsudek *Dimensione Direct Sales*, body 21 a 22.

13 – Tamtéž, body 25 a 26.

14 – Tamtéž, body 29 až 32.

IV. Analýza

A. *Předběžná poznámka*

31. Předběžné otázky vyvstaly v rámci trestního řízení proti I. Syedovi, což mě vede k předběžnému vyjasnění. Švédský zákonodárce se rozhodl stanovit v článku 53 zákona o duševním vlastnictví trestnost porušení práva duševního vlastnictví k uměleckému nebo literárnímu dílu, přičemž odkazuje na jiná ustanovení téhož zákona. Neodkazuje výslovně, alespoň podle svého znění, na směrnici 2001/29.

32. Evropský normotvůrce nevyužil v této oblasti možnosti vymezit trestné činy ani možnosti sblížení nebo harmonizace trestního práva členských států (čl. 83 odst. 1 a 2 SFEU). Pokud taková pravidla neexistují, může Soudní dvůr poskytnout předkládajícímu soudu odpovídající výklad směrnice 2001/29, ale nemůže zasahovat do sporu ohledně trestních aspektů práva některého z těchto členských států, neboť – znovu opakuji – v této oblasti neexistují harmonizační pravidla.

33. Směrnice 2004/48 stanoví pouze „občanskoprávní a správní opatření, řízení a prostředky“ (článek 16), které mají chránit práva duševního vlastnictví. Ačkoli uvádí, že „ve vhodných případech [jsou] dalšími prostředky zajišťujícími dodržování práv duševního vlastnictví také tresty“¹⁵, nejsou tyto zahrnuty do její oblasti působnosti. Článek 2 odst. 3 písm. c) nadto stanoví, že „touto směrnicí nejsou dotčeny [...] vnitrostátní předpisy členských států týkající se trestního řízení nebo trestů v případě porušení práv duševního vlastnictví“.

34. Imran Syed vyjádřil před předkládajícím soudem obavu, že na základě toho, že trestní norma při vymezení trestného činu odkazuje na občanskoprávní normu, by mohl Soudní dvůr vykládat pojem „rozšiřování“ příliš široce a zahrnout pod něj skladované, ale dosud neprodané zboží, což je v rozporu se zásadou striktního vymezení trestných činů.

35. Nedomnívám se, že tento argument může uspět. Soudní dvůr musí vyložit čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 bez ohledu na důsledky, které může vyvodit předkládající soud z hlediska švédského trestního práva¹⁶. Tento výklad je omezen na ověření rozsahu ochrany na základě práva autora zakázat rozšiřování svých výtvorů nebo k němu udělit svolení. Pokud podle švédského práva stačí, že bylo porušeno toto právo, ke vzniku trestní odpovědnosti, není to způsobeno ani směrnicí 2001/29, ani jejím výkladem ze strany Soudního dvora.

36. Vyjádření I. Syeda ve skutečnosti vychází z kritiky formulace trestného činu stanoveného článkem 53 zákona o duševním vlastnictví. Tato kritika směřuje proti údajnému porušení zásad legality a právní jistoty, neboť ustanovení podle I. Syeda nerespektuje požadavek určitosti vlastní trestněprávním předpisům.

37. Musím zopakovat, že toto tvrzení nesouvisí s tímto řízením o předběžné otázce, a nelze k němu tedy přihlížet. Soudní dvůr se musí v rámci dialogu s vnitrostátními soudy omezit na to, že předkládajícímu soudu poskytne výklad práva na rozšiřování podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29.

15 – Dvacátý osmý bod odůvodnění.

16 – Některé rozsudky Soudního dvora, k nimž se ještě vrátím, podaly výklad této směrnice v řízeních o předběžných otázkách předložených právě v trestních řízeních.

B. K předběžným otázkám

38. Z údajů v předkládacím usnesení vyplývá, že I. Syed nakládá se zbožím opatřeným reprodukcemi děl chráněných autorským právem bez povolení jeho nositelů. V zájmu lepšího vymezení skutkového stavu, kterého se týkají pochybnosti předkládajícího soudu, je třeba upřesnit, že:

- část pirátských výrobků byla nabízena k prodeji v obchodě I. Syeda, který byl za toto jednání, o kterém kasační soud nijak nepochybuje, v prvním a druhém stupni odsouzen;
- další část těchto výrobků (konkrétně 599 kusů oděvů totožných s těmi, které byly vystaveny v obchodě) se nacházela ve skladech I. Syeda;
- zbývající část pirátských výrobků se rovněž nacházela ve skladech, ale nebyla nabízena k prodeji ani nebyla totožná s oděvy vystavenými v obchodě.

39. Předkládající soud se táže, zda se právo na rozšiřování vztahuje i na druhou kategorii předmětů, to znamená ty, které jsou opatřeny stejnými „chráněnými motivy“, jako ty, jež jsou prodávány v obchodech, avšak jsou uloženy v jiných prostorách. Kromě toho se táže, zda větší či menší blízkost skladů (jeden přilehlý k obchodu a další nacházející se na jižním předměstí Stockholmu) má nějaký vliv na odpověď.

40. Pochybnosti předkládajícího soudu budou více pochopitelné po níže uvedeném přehledu dosavadní judikatury Soudního dvora.

41. V rozsudku *Peek & Cloppenburg*¹⁷ se řešilo, zda právo na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 bylo porušeno, když řetězec obchodů s oděvy umístil do odpočinkového prostoru pro zákazníky jednoho ze svých obchodů a do výkladní skříně jiného obchodu křesla a pohovky, které navrhl Charles-Édouard Jeanneret (*Le Corbusier*), chráněné autorským právem, ale vyrobené bez souhlasu jeho majitele (podniku zabývajícího se výrobou čalouněného nábytku).

42. Soudní dvůr v podstatě odpověděl, že pod pojem „veřejné rozšiřování“ originálu díla nebo jeho rozmnoženiny *jiným způsobem než prodejem* ve smyslu dotčeného ustanovení spadají pouze „akty, se kterými je výhradně spojen převod vlastnictví takového předmětu“¹⁸.

43. Nicméně ve dvou následujících rozsudcích pojem „rozšiřování“ rozšířil a zahrnul do něj jednání, které jde nad rámec pouhých úkonů při převodu vlastnictví.

44. V rozsudku *Donner*¹⁹ vyvstala pochybnost v souvislosti s chováním přepravce, který se podílel na neoprávněném rozšiřování rozmnoženin nábytku chráněného autorským právem, které italská společnost dodávala svým zákazníkům v Německu²⁰.

17 – Rozsudek ze dne 17. dubna 2008 (C-456/06, EU:C:2008:232).

18 – Tamtéž, bod 36.

19 – Rozsudek ze dne 21. června 2012 (C-5/11, EU:C:2012:370).

20 – Tamtéž, bod 12. Italská společnost „nabízela zákazníkům s bydlištěm v Německu ke koupi napodobeniny předmětů bytového zařízení ve stylu ‚Bauhaus‘ prostřednictvím inzerátů a letáků vložených do časopisů, přímých reklamních dopisů a internetových stránek v německém jazyce, aniž byla držitelkou licence požadované k uvádění těchto předmětů na trh v Německu“.

45. Soudní dvůr vycházel z toho, že „veřejné rozšiřování je charakterizováno řadou operací, které sahají *přínejmenším* od uzavření kupní smlouvy k jejímu plnění prostřednictvím dodání kupujícímu, který je součástí veřejnosti“, a konstatoval, že obchodník je odpovědný „za každou operaci, již uskuteční sám, či je provedena na jeho účet, vedoucí k ‚veřejnému rozšiřování‘ v členském státě, kde je rozšiřované zboží chráněno autorským právem. Lze mu též přičítat odpovědnost za každou operaci téže povahy uskutečněnou třetí osobou, pokud se uvedený obchodník specificky zaměřil na veřejnost státu určení a pokud nemohl o jednání této třetí osoby nevědět“²¹.

46. Ve věci *Dimensione Direct Sales* šlo o to, „zda musí být čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 vykládán v tom smyslu, že umožňuje nositeli výlučného práva na rozšiřování chráněného díla bránit se nabídce prodeje nebo propagaci originálu nebo rozmnoženiny tohoto díla, a to i tehdy, jestliže není prokázáno, že tato nabídka nebo tato propagace vedla k nabytí chráněného předmětu kupujícími v Unii“²².

47. Na základě předchozí judikatury Soudní dvůr přiznal nositeli autorského práva možnost bránit se propagací ze strany prodávajícího (který nabízel padělky na svých internetových stránkách, v různých novinách a časopisech, jakož i na reklamním letáku). Konkrétně uvedl, že:

- „výzva k podání nabídky nebo nezávazná propagace týkající se chráněného předmětu jsou rovněž součástí řetězce operací uskutečněných za účelem uskutečnění prodeje tohoto předmětu“²³;
- „je irelevantní, že tato propagace nevede k převodu vlastnictví chráněného díla nebo jeho rozmnoženiny na nabyvatele“²⁴.

48. Soudní dvůr tedy odmítl, že ke konstatování porušení práva na rozšiřování je nezbytný úkon, následující po propagaci, kterým se převádí vlastnictví chráněného díla nebo jeho rozmnoženiny na nabyvatele.

49. Z této judikatury plyne, že Soudní dvůr pojem *rozšiřování*, která je uveden v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, stále rozšiřoval. Od prostého úkonu převodu vlastnictví dospěl k výkladu, který zahrnuje úkony při přípravě prodeje předmětu, jako je nabídka obchodníka (přímo nebo prostřednictvím internetových stránek) nebo jiné operace k uskutečnění takového prodeje, včetně přepravy zboží třetí osobou.

50. Na řešení, ke kterým dospěl Soudní dvůr²⁵ v těchto věcech, je samozřejmě třeba nahlížet v jejich kontextu, což je metoda, kterou je třeba použít také v této věci. Nyní zbývá vyjasnit už jen to, zda uložení oděvů ve skladech, pokud jsou totožné s těmi, které jsou vystaveny k prodeji v obchodě, je součástí řetězce operací směřujících k jejich uvedení na trh.

21 – Tamtéž, bod 26. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska. Viz v tomtéž smyslu, ale v souvislosti s dovozem padělaného zboží prostřednictvím internetové stránky umístěné ve třetí zemi do členského státu, rozsudek ze dne 6. února 2014, *Blomqvist* (C-98/13, EU:C:2014:55, bod 28). Zde se uplatnilo nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 ze dne 22. července 2003 o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo (Úř. věst. 2003, L 196, s. 7; Zvl. vyd. 02/13, s. 469).

22 – Rozsudek *Dimensione Direct Sales*, bod 20. V tomto sporu proti sobě stál podnik prodávající přímo nebo prostřednictvím internetu nábytek (který byl napodobeninou nebo padělkem chráněných děl) a nositel autorského práva k těmto výtvorům.

23 – Tamtéž, bod 28.

24 – Tamtéž, bod 32.

25 – Ztotožňují se s generálním advokátem P. Cruz Villalónem, pokud jde o obzvláštní význam faktického kontextu každého z případů dosud projednávaných Soudním dvorem; viz jeho stanovisko ve věci *Dimensione Direct Sales* (C-516/13, EU:C:2014:2415, bod 41).

51. Při určení, kam sahá výlučné právo autora zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29, může být užitečné odkázat na hospodářský kontext pojmu „rozšiřování“ výrobku. V obchodní praxi je „rozšiřování“ definováno jako všechny úkony, postupy a vztahy, prostřednictvím kterých se výrobek dostane z výroby ke svému konečnému použití, ať už následnému zpracování nebo předání konečnému spotřebiteli²⁶.

52. Nicméně je sporné, zda z právního hlediska, které je zde relevantní, má výlučné právo udělit svolení nebo zakázat rozšiřování, o kterém hovoří směrnice 2001/29, tak široký rozsah. Proti tezi, podle níž již první předání (od výrobce distributorovi) spadá do působnosti tohoto práva, lze uvést, že tato výsada nositele autorských práv se vztahuje pouze na transakci mezi maloobchodníkem a konečným spotřebitelem²⁷.

53. Ve světle mezinárodních dohod uzavřených Unií²⁸ upřednostnil Soudní dvůr druhou tezi, přičemž výraz „veřejné rozšiřování prodejem“ v čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29 vyložil jako synonymum pro pojem „zpřístupnění [...] veřejnosti prodejem“ uvedený v čl. 6 odst. 1 WCT. „Veřejností“ se tedy rozumí koncový spotřebitel nebo uživatel, nikoli zprostředkovatelské společnosti v distribučním řetězci, zejména velkoobchodníci, ačkoliv WCT pojem „veřejnost“ nedefinuje a jeho konkretizaci přenechává zákonodárci nebo soudům smluvních stran²⁹.

54. Je nesporné, že I. Syed je maloobchodník, který prodává konečnému spotřebiteli. Působí tedy v posledním článku distribučního řetězce, v němž se uplatňuje právo autora udělit svolení nebo zakázat rozšiřování jeho chráněných děl. Na základě tohoto předpokladu je třeba určit rozsah tohoto práva, pokud je zboží totožné s tím, které je vystaveno k prodeji v obchodě, umístěno ve skladech prodávajícího.

55. Již jsem uvedl, že judikatura počítá mezi úkony charakteristické pro rozšiřování „přínejmenším“ kupní smlouvu a předání nabytého zboží kupujícímu³⁰, jakož i nezávaznou nabídku prodeje a propagaci³¹. Domnívám se tedy, že nabídka prodeje není omezena pouze na výrobky vystavené v určitém obchodním zařízení, ale zahrnuje i ty s nimi totožné výrobky, které jsou dočasně uloženy ve skladu prodávajícího, připraveny nahradit ty, které jsou prodány.

56. Cílem vystavení zboží ve výloze nebo uvnitř v obchodě je prodej co největšího počtu výrobků, což lze logicky předpokládat u každého obchodníka. Oděvy (v tomto případě trička s motivy rockové hudby), které se nacházejí v obchodě, představují *pars pro toto* zbývajících zásob. Mezi jedněmi a druhými je přímý vztah, kterým není nic jiného než aktivní jednání vedoucí k jejich prodeji.

57. Domnívám se tedy, že právo bránit rozšiřování předmětů s reprodukcemi, které porušují autorské právo, se vztahuje nejen na oděvy, které již jsou v obchodě, nýbrž i na ty, které jsou opatřeny stejnými reprodukcemi a jsou uloženy ve skladech prodávajícího, dokud nedojde k jejich přemístění do obchodu.

58. Tento výklad je v souladu s minimální ochranou zakotvenou v čl. 6 odst. 1 WCT, který zahrnuje úkony při přípravě prodeje³², jakož i s účelem směrnice 2001/29 zajistit vysokou úroveň ochrany práv duševního vlastnictví, jak vyplývá z devátého bodu jejího odůvodnění.

26 – Viz například Martinek, M., „1. Kapitel. Grundlagen des Vertriebsrechts“, v Martinek, M. a Semler, F.-J. (eds.), *Handbuch des Vertriebsrechts*, Editorial C. H. Beck, Mnichov, 1996, s. 3.

27 – Bently, L. a Sherman, B., *Intellectual Property Law*, Oxford University Press, 3. vydání, 2009, s. 144.

28 – Rozsudek ze dne 21. června 2012, Donner (C-5/11, EU:C:2012:370, bod 23).

29 – To je zdá se v souvislosti s WCT konstanta; viz Reinbothe, J., „Chapter 7. The WIPO Copyright Treaty – Article 6“, v Reinbothe, J. a Von Lewinski, S., *The WIPO Treaties on Copyright – A Commentary on the WCT, the WPPT, and the BTAP*, 2. vydání, Oxford University Press, 2015, s. 110. I když by totiž bylo možné hájit širší výklad pojmu „veřejnost“, jeho připodobnění konečnému spotřebiteli je v souladu s judikaturou Soudního dvora týkající se článku 3 směrnice 2001/29.

30 – Rozsudek ze dne 21. června 2012, Donner (C-5/11, EU:C:2012:370, bod 26).

31 – Rozsudek Dimensione Direct Sales, bod 28.

32 – Reinbothe, J., *op. cit.*, s. 111.

59. Kromě toho je takto zaručen užitečný účinek tohoto ustanovení, které má zabránit uvedení zboží vyrobeného v rozporu s autorským právem na trh tím, že právu na kontrolu rozšiřování díla nebo jeho rozmnoženin přiznává preventivní charakter. Kdyby tuto kontrolu bylo možné vykonávat pouze po uskutečnění prodeje a výkon práva na rozšiřování by byl zaměřen na každou jednotlivou transakci (to je podle všeho teze I. Syeda), bránilo by to *de facto* účinné ochraně tohoto práva, vzhledem k obtížnosti zjištění místa a času prodeje předmětů, zejména těch uskladněných.

60. Ačkoli souhlasím s Komisí v tom, že v tomto případě lze záměr prodeje dovodit z toho, že některé výrobky jsou nabízeny v obchodě a další obdobné jsou současně umístěny ve skladech, nepovažuji za nezbytné zobecnit test, který navrhuje a který je podle mne příliš rigidní. Ověření (materiální, finanční či administrativní) vazby mezi obchodem a skladem může být zejména příliš formalistické, bez ohledu na to, že ani není jasné, jak by taková vazba mohla být prokázána.

61. Domnívám se spíše, že s ohledem na úzký vztah mezi oděvy, které I. Syed prodával v obchodě, a těmi, které měl ve skladech, spolu s jeho postavením obchodníka, bylo skladování součástí řetězce úkonů směřujících k prodeji. Shrnuto, na takové výrobky lze tedy vztáhnout právo zakázat nebo povolit jejich rozšiřování, jako práva inherentního autorskému právu.

62. V této souvislosti je odlehlost či blízkost skladů irelevantní. Nic nebrání (naopak je to logické a pochopitelné) tomu, aby I. Syed v případě, že nemá ve skladu přilehlém k obchodu velikost či barvu, které požaduje zákazník, požadované zboží vyzvedl v relativně krátkém čase ze skladu nacházejícího se ve čtvrti Bandhagen. Tyto skutky by i nadále byly součástí řetězce operací uskutečněných za účelem prodeje tohoto předmětu.

63. Nakonec se vrátím k trestněprávnímu kontextu sporu před švédskými soudy a musím zopakovat, že zde navrhovaná odpověď je podána striktně v rámci výkladu směrnice 2001/29. Rozhodnout, zda došlo k trestnému činu či nikoliv a do jaké míry může být jeho pachatel odpovědný, přísluší výlučně uvedeným soudům, které musí vycházet ze způsobu, jakým jejich vnitrostátní právo stanovuje trestné činy a definuje různé fáze *iter criminis* (učinění rozhodnutí; příprava; spáchání; pokus a dokonání).

V. Závěry

64. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky položené Högsta domstolen (Nejvyšší soud, Švédsko) takto:

„Článek 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování originálů děl nebo jejich rozmnoženin, které toto ustanovení upravuje, se vztahuje na zboží uložené ve skladech obchodníka, které je opatřeno stejnými chráněnými motivy jako zboží, které tento obchodník nabízí k prodeji v jím vlastněném obchodě. Pro tyto účely je vzdálenost mezi sklady a obchodem irelevantní.“